

Юлія Журавкова

ТВОРЧА СПАДЩИНА ДЖ. МЕНОТТІ: БАГАТОВЕКТОРНІСТЬ ЖАНРОВИХ РІШЕНЬ

Актуальність теми. Творчий спадок американського композитора італійського походження Джан Карло Менотті мало відомий на теренах нашої країни, і не привертає особливої уваги українських музикознавців. А, між тим, ще в ХХ столітті він був серед тих композиторів світу, чий твори найбільш часто виконувалися і цитувалися, та й сьогодні, за даними статистики, наведеними сайтом *operabase.com*, що охоплює роботи майже 1300 композиторів різних країн світу, Менотті посідає друге місце в США за кількістю виконань¹.

Загальноновизнаним є той факт, що оперна творчість Джан Карло Менотті здійснила вирішальний вплив на розвиток американської опери. Зокрема, критик Ребекка Паттер пише: «Менотті був головним рушієм в американській опері післявоєнного періоду. Він представив глядачам Америки та світу майстерно розроблені, драматично вишукані опери» [20].

Постать Дж. Менотті – одна з найзначніших серед митців ХХ століття. Безумовно, саме поєднання в творчості цього композитора американської та європейської традицій стало передумовою формування його особливого стилю. Мова йде про близькість музичного письма Менотті джазовим та мюзикловим інтонаціям і водночас – про його тяжіння до мелодійності італійського романтизму.

Р. Паттер приводить влучне висловлювання відомого музиканта і критика Неда Рорема: «Любите ви його музику чи ні, але незаперечним є той факт, що завдяки Менотті, і тільки завдяки Менотті, існує поняття сучасної опери в Америці <...>, і воно відрізняється від того, яким би воно було, якби не з'явився Менотті <...>. Якби він не з'явився, і якби був лише Бенджамін Бріттен (маються на увазі композитори, що творили для англійської публіки – Ю. Ж.), не сталося би ніякого сплеску в Америці. <...> Після успіху „Медіума” кожен композитор в Америці подумав: „Якщо Менотті зміг зірвати джек-пот, то і я зможу”. <...> І однак нікому не вдалося повторити шлях Менотті. Усі прагнули піднятися вище, ніж Менотті, але натомість падали нижче» [20].

¹ До прикладу, в сезоні 2013/2014: 70 постановок та 234 перформансів проти 79 постановок та 335 перформансів Ф. Гласса, що посідає перше місце [18].

Поруч з Луї Грюнбергом, Джорджем Гершвіном, Дугласом Муром¹ Менотті стоїть біля витоків національної американської опери, і саме завдяки його творам американський глядач зацікавився оперним жанром. Як стверджує Бобб Едвардз, «ніхто інший не зробив стільки, як він, для популяризації жанру опери в США» [12]. Вже перша його опера «Амелія їде на бал» («Amelia Goes to the Ball», 1937) мала успішний прокат в Метрополітен-Опера, друга – «Стара діва та злодій» («The Old Maid and the Thief», 1939), спеціально написана композитором для радіо, транслювалася NBC. А опера «Амал та нічні гості» («Amahl and the Night Visitors», 1951) є першою оперою, що була створена на замовлення телекомпанії, і її трансляцію щороку дивилося кілька мільйонів глядачів. Американський музичний критик Генрі В. Саймон в своїй книзі «Сто великих опер» пише: «... таким чином, „Амала” подивилося більше американців, ніж будь-яку іншу оперу, і, в усякому разі більше, ніж яку б то не було іншу американську оперу» [2, с. 39–40].

Присутність серед понад двох десятків опер кількох творів, відзначених найвищими світовими музичними та театральними нагородами² визначає актуальність вивчення творчої спадщини італійсько-американського композитора.

Вона лише побіжно згадується в українській музикознавчій літературі [6; 8]. Між тим, процес становлення американського музичного театру у ХХ столітті, який все частіше входить в зону наукових інтересів музикознавців європейських країн [7; 11], нерозривно пов'язаний з творчістю одного з найвизначніших оперних композиторів Дж. Менотті.

Відтак, метою статті є окреслення основних жанрових сфер творчості Джан Карло Менотті та визначення жанрових пріоритетів.

Пристаючи до жанрової класифікації творчої спадщини Менотті, хотілося б зупинитися на деяких міркуваннях з приводу вибору критеріїв аналізу. Залежно від мети дослідження, музикознавці послуговуються різними принципами систематизації і використовують відповідні класифікаційні системи: за призначенням і типом сценічного

¹ Найбільш значні опери згаданих композиторів: «Імператор Джонс» Луї Грюнберга (1933 р.), «Поргі і Бесс» Джорджа Гершвіна (1934 р.), «Диявол і Даніель Вебстер» Дугласа Мура (1936 р.).

² Так, опера «Консул» («The Consul», 1950) була відзначена Пулітцерівською премією та Премією театральних критиків, фільмована версія «Медіума» («The Medium», 1946) отримала премію Канського фестивалю (1952), «Свята з Блікер-стріт» («The Saint of Bleecker Street», 1954) – Пулітцерівську премію, Премію театральних критиків та Премію музичних критиків, нагороду Центру Кеннеді (1984). Також сам композитор був номінований на премію «Музикант року» у 1991 році тощо.

майданчика, за кількісним і якісним виконавським складом, за композиційною формою тощо. Одним із найпоширеніших підходів до систематизації творчого доробку є диференціація творів за виконавським складом. Такий підхід дозволяє скласти уявлення про міру тяжіння композитора до створення опусів різної спрямованості: театральної, суто інструментальної чи вокальної музики, визначивши співвідношення жанрових груп в рамках всього творчого багатоманіття.

Нижченаведена діаграма, що наочно ілюструє питому вагу творів кожного конкретного жанру у творчій спадщині Менотті, виконана автором статті на основі даних, наведених видавничими компаніями Casa Ricordi, G. Schirmer Inc., центром сучасної музики The Pytheas Center for Contemporary Music, інтернет-ресурсом Allmusic.com та сайтом Бібліотеки Конгресу США [17].

Як видно з цієї діаграми, найбільшу частку становлять оперні твори – 34%, в той час як хорові твори та камерно-інструментальні (разом з творами для фортепіано, органу, карільйону тощо) – по 20%, оркестрові – 12%, балети та вокальні – по 7%.

Діаграма 1: Співвідношення жанрів у творчій спадщині.

Звернімо увагу, що твори, в яких провідним інструментом виступає голос (а це вокальні, хорові та оперні) разом становлять 61% від усіх творів композитора. В зв'язку з цим варто навести загальноприйнятну думку про те, що Менотті особливо тонко відчував природу людського голосу. До прикладу, Майлз Гофман, музичний оглядач «Morning Edition» і

автор програми «The NPR Classical Music Companion» радіостанції NPR говорить, що «його музика дозволяє вокалістам звучати гарно» [16].

Безумовним авторитетом в оцінці «вокальності твору» є й видатний співак Пласідо Домінго, який виконав близько півтори сотні провідних оперних партій – найбільше із усіх відомих тенорів [9]. Високо цінуючи творчість Менотті, він навіть замовив йому оперу «Гойя», а звертаючись до музичного спадку свого друга, Домінго зазначав: «У наші дні так мало композиторів, які пишуть музику, придатну для співу, що, мені здається, не варто критикувати твори Менотті за їх безперечні вокальні якості» [3, с. 160–190].

Його слова підтверджуються великою кількістю затребуваних донині хорових та вокальних творів, що належать композитору. Серед них можна назвати хорові «The Death of the Bishop of Brindisi» («Смерть єпископа Бріндізі», 1963), «Landscapes and Remembrances» («Пейзажі та спогади», 1976), «A Song of Hope» («An Old Man's Soliloquy», «Пісня Надії або Монолог старої людини», 1980) та вокальні, зокрема, «Five Songs» («П'ять пісень» для тенора і фортепіано, 1981/83), «Canti della lontananza» («Співи з даліни», 1961), «Nocturne» («Ноктюрн» для сопрано, арфи та струнного квартету, 1982).

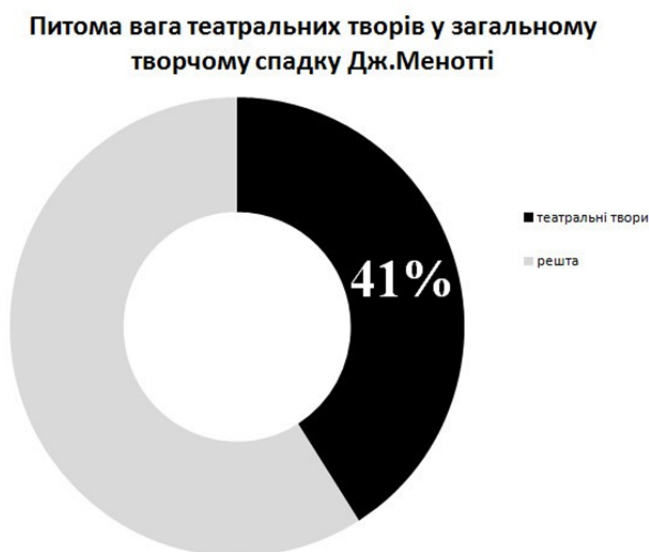
До найяскравіших сторінок інструментальної музики Менотті належать концерти, симфонічна поема «Apopalisse» («Апокаліпсис») (1951), Симфонія A Minor, «The Nalcyon» (1976), які в репертуарі багатьох симфонічних оркестрів Америки та Європи. В цьому переліку доречно згадати і незвичний за складом та кількістю солюючих інструментів концерт «Tripla Concerto à Tre» (1968) з репертуару одного з найвідоміших оркестрів світу – London Symphony Orchestra, і про який музичний критик Річард Бурке пише: «Прекрасна п'єса відкривається грайливим, цілком неокласичним Аллегро <...> Це один із найкращих творів Менотті» [10].

В творчому спадку Менотті наявні і камерні твори: «Чотири п'єси» для струнного квартету (1936), «Trio for a Housewarming Party» («Тріо на новосілля») для флейти, віолончелі та фортепіано (1936), «Сюїта» для двох віолончелей та фортепіано (1973), фортепіанний цикл «Poemeti» (1937) та ін.

Однак найістотнішим за чисельністю – його частка складає 41 відсоток від усього доробку (що ілюструється нижченаведеною діаграмою) та значимістю в мистецькому середовищі є сегмент синтетичних творів, які написані Менотті для театральної сцени: балети, опери та твори змішаних жанрів. Тому перш, ніж приступити до розгляду власне оперної спадщини – ключової складової творчості композитора, – варто хоча би

побіжно зупинитися на найвиразніших взірцях інших театральних-сценічних груп задля експонування відповідних жанрових векторів.

Діаграма 2: Питома вага театральних творів в загальному творчому спадку

Менотті належать кілька балетів з детально вибудованими сюжетами, – «Sebastian», «Errand Into the Maze», «À l'ombre des jeunes filles en fleurs», «The Days of the Shepherd», «Shadows» [11, p. 304–307].

Найвідоміший серед них – балет «Errand Into the Maze» («Подорож в лабіринт», 1947), який, безумовно, заслуговує на увагу. І не лише тому, що є результатом співпраці, принаймні, трьох видатних мистців (Менотті, Грехем та Ногучі), – але й тому, що вважається критиками одним із найвиразніших сучасних балетів. Твір був написаний на замовлення однієї із засновників балету модерн і розробниці особливої танцювальної техніки хореографа Марти Грехем, в якому вона виступила і в ролі автора костюмів, і хореографо-постановника, і першої виконавиці жіночої партії [20]. Автором лаконічної, проте промовистої сценографії є видатний американський художник, скульптор та ландшафтний дизайнер Ісаму Ногучі, що співпрацював з Мартою Грехем впродовж тривалого часу, результатом чого стали унікальні театральні роботи, але саме ця – для балету «Подорож в лабіринт» – вважається найкращою з усіх його творів для театру.

Історія протистояння Аріадни і Мінотавра трансформована в балеті в боротьбу жінки зі своїми власними страхами, із внутрішніми демонами. Відомий балетний критик Вальтер Террі писав: «Добро і зло людства постають перед нашими очима в цьому пантеоні, що зветься Театром танцю Марти Грехем. Це видатна і зворушлива робота» [21].

Попри те, що вперше опус побачив світ понад півстоліття тому, його сценічне життя продовжується – до прикладу, в 2011 році російська прем'єра балету відбулася в Маріїнському театрі в рамках бенефісу Діани Вишньової, і

критики писали про «Подорож в лабіринт»: «... баланси сили-слабкості, страху-торжества переливаються, змінюються в спектаклі і створюють загальне враження різноце цільної, абсолютно захоплюючої історії» [1].

Таким чином, гостроконфліктна драматургія, психологічні підтексти, що апелюють до глибин підсвідомості, цілісність втілення авторського задуму дозволяють вважати «Подорож в лабіринт» одним з кращих балетів Менотті, що є, окрім всього, досконалим зразком балетного мистецтва.

Фото 1. Балет «Errand Into the Maze», постановка Марти Грехем (Martha Graham Dance Company, New York, 2004)

Фото 2. Балет «Errand Into the Maze», постановка Марти Грехем (Martha Graham Dance Company, New York, 2004)

Твір «Єдинорог, Горгона та Мантікора, або Три неділі Поета» («The Unicorn, The Gorgon and the Manticore, or Three Sundays of a

Роев», 1956) є одним із тих, що стоїть окремішньо в палітрі театральних-сценічних жанрів Менотті, позаяк за критерієм аналізу опусів по виконавському складу його неможливо однозначно віднести до котроїсь із категорій. Створений композитором як стилізація під старовинний мадригал, «The Unicorn...» теж є зразком синтетичного жанру, проте не являє собою ані оперу, ані балет в класичному розумінні цих жанрів, адже передбачає залучення незвичного складу виконавців: хор, дев'ять інструментів та хореографічна група. Оскільки таке поєднання виконавських сил є малозатребуваним у композиторській практиці, то відсутня і інтерпретаційна традиція, яка би нав'язувала певне усталене співвідношення вокальних та балетних компонентів твору.

Як засвідчує сценічна історія «The Unicorn...», кожен з постановників вільно трактує домінуючу складову цього опусу, обираючи за формоутворюючий стрижень своєї версії чи то хор, чи то балет. Відповідно до цього, існуючі постановки відрізняються, перш за все, мірою акцентності хореографічної складової, варіюючись від візуально-статичної квазі-кантати до повноцінного балету з хоровим та інструментальним супроводом. Подекуди танець, виконуючи роль інтерлюдій, подається в чітких рамках, визначених номерною структурою «The Unicorn...».

Фото 3. «The Unicorn, The Gorgon and the Manticore, or Three Sundays of a Poet», спільний проект Клер Хенкок, Ешли Бауман (Artifact dance project) та Брюса Чемберлейна (The Arizona Choir) в Stevie Eller Dance Theare, 2012.

Втім, констатуємо різнобарвність творчої палітри Менотті, варто наголосити, що завдяки превалюючому сегменту в ній оперних творів, їхній безперечній художній цінності (що підтверджується широкою популярністю та престижними мистецькими нагородами) та впливу на формування і становлення національної американської опери і на розвиток

сучасної опери взагалі – композитор вважається, перш за все, саме оперним композитором, і його ім'я є в когорті видатних композиторів ХХ століття завдяки вагомому оперному доробку.

Так, в статті, присвяченій оперній творчості Менотті «The Problems of Goya And The Problem of Menotti» лауреат Пулітцерівської премії Дональ Хенехан визнає, що «Менотті був найталановитішим композитором серед усіх інших, що були поряд з ним» [15].

У випадку, коли мова йде про твори, що призначені для театральної сцени, при розгляді питання їх жанрової приналежності в традиційній системі координат за точку відліку доцільно обирати тип розв'язання основного конфлікту. В той час, як дві класифікаційні системи – за виконавським складом і за призначенням твору – є взаємозалежними, і, більше того, не передбачають проникнення у суть твору та аналіз головної ідеї авторського задуму, тобто обидві мають суто прикладний характер, саме змістовно-сюжетна класифікація забезпечує охоплення всього жанрового різноманіття опусів для сцени.

Виходячи з вищесказаного, в оперній спадщині Менотті можна умовно виокремити дві групи – драми і комедії, сформувавши в рамках драми, на додачу, окрему підгрупу – трагедій – за мірою присутності в них трагедійного начала.

Діаграма 3: Оперні жанри (в сегментах вищенаведеної діаграми зазначені опери, які є яскравими взірцями відповідних жанрів)

Значна частина опер композитора, що мають серйозну тематику, можуть бути віднесені як до драм, так і до трагедій. В них, як правило, розв'язка конфлікту фокусує увагу глядача на загибелі лише одного героя, що за законами драматургії нібито не викличе помітного резонансу в суспільстві, не призведе до катаклізмів, масових протистоянь чи війни з

численними жертвами. Проте композитор досягає такого високого рівня емоційної напруги, потужного вирування пристрастей і змушує глядача настільки зануритися в зображувані події, що смерть героя сприймається як істинна трагедія і загальнолюдська втрата. Саме такі опери вважаємо за доцільне віднести до групи трагедій на наведеній діаграмі.

Однак необхідно зазначити, що такий розподіл є, тим не менше, занадто поверховим, оскільки більшість творів композитора вбирають в себе риси різних жанрів, і, відповідно, належать до суміжних жанрових категорій. Зокрема, це стосується опер «Таму-Таму» («Tamu-Tamu», 1973), «Хлопчик, що виріс занадто швидко» («The Boy Who Grew Too Fast», 1982), «Амал та нічні гості» («Amahl and the Night Visitors», 1951) та інші. Такий симбіоз зумовлюється тонким психологічним чуттям композитора, його прагненням правдиво відобразити в музичному полотні різноманітні життєві ситуації, вмінням знаходити баланс в ефектному протиставленні смішного і моторошного, зворушливого і жорсткого, комічного і трагічного. Непоеднувані, на перший погляд, елементи різних жанрів автор цілеспрямовано узгоджує між собою, домагаючись, аби еклектичність твору працювала на втілення головної ідеї.

Серед найвідоміших опер Менотті наявні як комедії – зокрема, «Амелія їде на бал», «Телефон», «Останній дикун» («The Last Savage», 1963), так і драми – «Консул», «Свята з Блікер-стріт», «Марія Головін» («Maria Golovin», 1958), «Гойя» («Goya», 1956), яка була створена на прохання видатного співака Пласідо Домінго.

В даній статті зупинимося на опері «Допоможіть, допоможіть, Глоболінки!» («Help, Help, the Globolinks!», 1968), яка вартує особливої уваги, принаймні, з двох причин. Ця опера є зразком твору, що увібрав у себе властивості багатьох жанрів. В ній органічно поєднуються драматизм і комічність, буденність і фантастика, вона піднімає питання, що змушують замислитися дорослих, і в той же час, її виконавський склад передбачає залучення дітей.

І головне, в опері представлено творче кредо Менотті-композитора. В інтерв'ю 1964 року він, говорячи про сучасні авангардистські тенденції в музиці, зауважив: «Я не вважаю, що складність сама по собі є перевагою. Гадаю, значно важливіше виразити складні думки простою мовою, як це, до прикладу, робив Моцарт, аніж доволі примітивні речі подавати в заплутаній формі, як це робить нині багато хто» [5].

В опері «Help, Help, the Globolinks!» через систему образів та фантазмагоричну фабулу автор втілює своє бачення конфронтації між традиційним та авангардним мистецтвом. За словами Сари Паркін, «В фентезі-опері „Help, Help, the Globolinks!“ (1968) Менотті виступив проти

авангардної музики. В ній глоболінки, що вторглися, і які представляють екстремістські музичні тенденції, знищуються» [19].

За сюжетом опери, школярі протистоять вторгненню інопланетних прибульців – глоболінків. Після дотику глоболінка людина втрачає здатність говорити, а через добу і сама перетворюється на одного з них. Єдине, чим можна скористатися в боротьбі із глоболінками – їхньою алергією на музику.

Фото 4. «Help, Help, the Globolinks!», постановка Дж. Менотті в Hamburg State Opera, 1968.

Фото 5. «Help, Help, the Globolinks!», постановка Дж. Менотті в Hamburg State Opera, 1968.

Як пише Енн Фіні, Менотті «був стурбований тим, що новий інтерес до електроніки і радикальних експериментів в музиці може витіснити мелодію і доступну музичну драму, тому не випадково, що глоболінки представлені химерними електронними шумами і можуть бути зупинені тільки музикою, втіленою найтрадиційнішим інструментом – скрипкою» [14].

В заключних тактах Менотті озвучує ідею опери вустами вчительки музики мадам Евтерпової: «Діти, діти, я сподіваюся, це був урок для вас.

Якщо ми не збережемо музику в нашій душі, сталевий кулак затисне наші серця і ми житимемо годинниками та циферблатами замість повітря, і сонця, і моря. Творіть музику – вашими руками. Творіть музику – вашим диханням. <...> Краса ніколи не може бути нудною».

Це звернення можна вважати і завуальованою відповіддю композитора на численні закиди критиків з приводу традиціоналізму, сентиментальності і надмірної мелодійності його музики.

Таким чином, творча спадщина Джан Карло Менотті представлена в широкому спектрі жанрових рішень і збагачена творами, що мають неминущу цінність та залишаються популярними і затребуваними в мистецькому житті. Окрім опер, митець успішно працював у різних жанрах, залишивши нащадкам кілька балетів, концерти, низку камерних – вокальних та інструментальних – циклів та інші яскраві твори, чимало з яких завдяки виразності музичної мови та насиченості драматургії є привабливими з точки зору їх сценічного втілення, і, серед них – особливо ті, що за жанровою приналежністю призначені для театральної сцени: балети та опери.

1. Гордеева А. Судьба, взятая за рога / А. Гордеева // *Московские новости*, 27/06/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: mn.ru/newspaper/culture/70743 (Дата звернення 20.02.2016) назва з екрану.
2. Генри У. Саймон. Сто великих опер и их сюжеты / С. У. Генри / [Пер. с англ. А. Майкапара]. – М.: Крон-пресс, 1999. – 864 с.
3. Доминго П. Мои первые сорок лет / П. Доминго / [Пер. с англ.; Предисловие А. Парина (My First Forty Years/ Penguin Books 1984)]. – М.: Радуга, 1989. – 304 с.
4. Ивашкин А. Чарльз Айвз и музыка XX века / А. Ивашкин // *Зарубежная музыка. Мастера XX века*. – М.: Сов.композитор, 1991. – 455 с.
5. Менотти Д. К. Я не верю в авангардизм / Дж. Менотти. – *Музыкальная жизнь*, 1964. – № 4. – С. 16.
6. Перейма О. Італійська опера ХХ століття: основні тенденції і напрямки розвитку : дис. ... канд. мистецтвознавства : спец. 17.00.03 «Музичне мистецтво» / О. Перейма; Львівська держ. музична академія ім. М. В. Лисенка. – Львів, 2007. – 280 с.
7. Ханина Л. Оперный театр Джан Карло Менотти / Л. Ханина. – М.: Композитор, 2011. – 244 с.
8. Черкашина-Губаренко М. Опера ХХ століття: Нариси / М. Черкашина-Губаренко. – Київ, 1981. – 208 с.
9. BBC [Електронний ресурс]. – Режим доступу: bbc.com/russian/society/2013/07/130710_domingo_hospital.shtml (Дата звернення 21.02.2016) назва з екрану.
10. Burke R. Menotti's Triplo Concerto à Tre / R. Burke. – *Fanfare Magazine*, 01.01.2001 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: musicsalesclassical.com/composer/work/30745 (Дата звернення 20.02.2016) назва з екрану.

11. *Butterworth N. Dictionary of American Classical Composers. Second edition / N. Butterworth. – New York and London: Routledge, 2005. – 547 p.*
12. *Encyclopædia Britannica. Gian Carlo Menotti [Електронний ресурс]. – Режим доступу : britannica.com/biography/Gian-Carlo-Menotti (Дата звернення 20.02.2016) назва з екрану.*
13. *Edwards B. Gian Carlo Menotti / B. Edwards [Електронний ресурс]. – Режим доступу : findagrave.com/cgi-bin/fg.cgi?page=gr&GRid=17832710 (Дата звернення 20.02.2016) назва з екрану.*
14. *Feeney A. Gian Carlo Menotti: Help, Help, the Globolinks! [Електронний ресурс]. – Режим доступу : allmusic.com/composition/help-help-the-globolinks!-childrens-operatic0002486093 (Дата звернення 20.02.2016) назва з екрану.*
15. *Henahan Donal. The Problems of 'Goya' And The Problem of Menotti / D. Henahan. – New York Times. – 30.11.1986.*
16. *Huizenga T. Making A Case For Menotti [Електронний ресурс]. – Режим доступу : npr.org/sections/deceptivecadence/2011/07/07/137649623/making-a-case-for-menotti (Дата звернення 21.02.2016) назва з екрану.*
17. *Library of Congress. Gian Carlo Menotti [Електронний ресурс]. – Режим доступу : loc.gov/search/?q=menotti&sp=1 (Дата звернення 20.02.2016) назва з екрану.*
18. *Opera base [Електронний ресурс]. – Режим доступу : operabase.com (Дата звернення 20.02.2016) назва з екрану.*
19. *Parkin S. Menotti Gian Carlo [Електронний ресурс]. – Режим доступу : biography.yourdictionary.com/gian-carlo-menotti (Дата звернення 22.02.2016) назва з екрану.*
20. *Patter R. Composer of two worlds / R. Patter // Opera/The world's leading opera magazin. – December 2011. – P. 24.*
21. *Terry W. Errand into the Maze / T. Walter. – The New York Herald Tribune. – 9.03.1947 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : loc.gov/item/ihas.200182843 (Дата звернення 20.02.2016) назва з екрану.*

Журавкова Юлія. Творча спадщина Дж. Менотті: багатовекторність жанрових рішень. Стаття присвячена окресленню основних жанрових сфер творчості італійсько-американського композитора Джан Карло Менотті та визначенню його жанрових пріоритетів. Матеріалами дослідження є власне творча спадщина композитора, статистичні дані, публікації в зарубіжних виданнях, присвячені творчості Менотті.

Ключові слова: Джан Карло Менотті, жанрові сфери, пріоритетні жанри, синтетичні жанри, театр, опера, балет.

Журавкова Юлія. Творческое наследие Дж. Менотти: многовекторность жанровых решений. Статья посвящена обрисовке основных жанровых сфер творчества итаलो-американского композитора Джан Карло Менотти и определению его жанровых приоритетов. Материалами исследования является собственно творческое наследие

композитора, статистические данные, публикации в зарубежных изданиях, посвященные творчеству Менотти.

Ключевые слова: Джан Карло Менотти, жанровые сферы, приоритетные жанры, синтетические жанры, театр, опера, балет.

Zhuravkova Julia. The legacy of Gian Carlo Menotti: multi-vector nature of genre approach. The article specifies the main genre spheres of works by Italian-American composer Gian Carlo Menotti and defines his genre priorities. Data for study comprises the composer's legacy, statistics, features published in the foreign periodicals dedicated to the works of Menotti.

Key words: Gian Carlo Menotti, genre spheres, high-priority genres, synthetic genres, drama, opera, ballet.